

Arrest

nr. 116 375 van 23 december 2013
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 10 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 november 2013.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat W. BUSSCHAERT en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een etnische Arabier te zijn en de Syrische nationaliteit te bezitten. U bent afkomstig uit het dorp Mahaji in de provincie Daraa. In 2007 werd u opgeroepen voor uw militaire dienst. Iemand van het leger kwam naar u thuis en gaf een oproepingsbrief af. U bent zich echter nooit gaan aanmelden bij het rekruteringscentrum in Daraa. De autoriteiten zijn u sindsdien nog veel komen zoeken maar hebben u nooit gevonden. In 2011, bij het uitbreken van de burgeroorlog, zijn ze gestopt met hun zoektocht. In oktober 2013 kwamen uw ouders en uw broer om het leven in een bombardement op uw huis. U heeft dan besloten om uit Syrië te vertrekken. U kreeg 4000 dollar van uw oom en bent naar Turkije gegaan, vanwaar u verder reisde naar België. U vroeg op 31 oktober in België asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

U heeft immers niet kunnen aantonen daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het dorp Mahaji in de provincie Daraa. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u geen enkel identiteitsdocument, zelf geen enkel ander document, uit Syrië kan neerleggen.

Voorts blijkt uw geografische kennis van Syrië zeer beperkt en zelfs incorrect te zijn. Zo zegt u dat uw dorp zich op 25 kilometer van de stad Damascus bevindt en op 45 kilometer van de stad Daraa. Uit informatie blijkt echter dat uw dorp op ongeveer 70 kilometer van Damascus ligt. Daraa is volgens deze informatie tussen 40 en 50 kilometer van uw dorp verwijderd. Het feit dat u verklaart nauwelijks naar Daraa te zijn gegaan – en ook geen enkele wijk of plaats te kennen in deze stad – maar wel vaker naar Damascus omdat dit dichterbij was haalt uw beweerde herkomst in ernstige mate onderuit (CGVS, p. 3, 4 en 5). Verder zegt u dat het dorp Izra slechts op 3 kilometer ligt van Mahaji – u ging naar een school met de naam Izra die halfweg tussen Mahaji en dit dorp lag (CGVS, p. 5). Volgens bovenvermelde informatie ligt Izra echter op meer dan 14 kilometer van Mahaji. Indien u beweert 9 jaar naar de school van Izra te geweest kan verwacht worden dat u weet hoever dit dorp ligt (CGVS, p. 5).

Ook over de provincies in Syrië blijkt u nauwelijks enige kennis te hebben. Gevraagd naar de naburige provincies van de provincie Daraa kan u louter Damascus opgeven (CGVS, p. 13). Op de vraag of er nog andere provincies aan Daraa grenzen antwoordt u van niet (CGVS, p. 13). Uit informatie blijkt echter dat ook nog As-Suwayda en Quneitra aan de provincie Daraa grenzen. Wanneer u verder gevraagd wordt door welke plaatsen, steden of provincies u bent gereisd op weg van uw dorp naar Aleppo kan u louter aanhalen eerst Damascus en dan naar Aleppo te zijn gegaan (CGVS, p. 12). Wanneer dan gepeild naar uw kennis over welke plaatsen en provincies er onderweg liggen – behalve Damascus – zegt u zich deze zaken niet meer te kunnen herinneren (CGVS, p. 12). Uit informatie op het CGVS blijkt dat de weg van Daraa naar Aleppo, naast Damascus, ook door de provincies – en de gelijknamige steden – Homs, Hamah en Idlib loopt. Dat u geen enkele van deze – of andere – plaatsen weet te benoemen doet verdere twijfels rijzen over uw afkomst uit Syrië.

Verder werd u nog gevraagd naar de gebieden waar de grootste minderheidsgroepen van Syrië wonen. U blijkt echter niet te kunnen zeggen waar de Alawieten en waar de Koerden voornamelijk in Syrië wonen. Wat betreft de Alawieten stelt u nog – na eerst te hebben gezegd niet te weten waar zij wonen – dat zij niet zo ver van Damascus wonen (CGVS, p. 13 en 14). Uit informatie blijkt dat de Alawieten een meerderheid vormen in de provincie Latakia in het westen van het land aan de Middellandse Zee.

Tevens hebben zij nog een grote aanwezigheid in de provincie Homs en in de stad Damascus zelf. Uw stelling dat zij “niet zo ver van Damascus” zouden leven kan dan ook bezwaarlijk correct worden genoemd. De Koerden leven voornamelijk aan de grens met Irak en Turkije in de provincies Hassake, Raqqah en Aleppo in het noorden en noordoosten van Syrië. Er kan verwacht worden dat u toch een idee zou moeten hebben in welke delen van het land deze belangrijke minderheidsgroepen voornamelijk leven.

Tevens kunnen er ernstige vragen gesteld worden over uw verklaringen met betrekking tot uw reisweg uit Syrië. Hoewel u zeer kort bij de Jordaanse grens woonde zou u besloten hebben om heel het land te doorkruisen om naar Turkije te gaan. Wanneer u gevraagd wordt waarom u dit deed zegt u dat u nooit naar een Arabisch land wilde gaan omdat de mensenrechten daar niet gerespecteerd worden (CGVS, p. 10). Dit is vreemd gezien u op het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat het net wel uw bedoeling was om naar een ander Arabisch land te vluchten (DVZ, p. 10, vraag 32). Wanneer u dan nogmaals gevraagd wordt waarom u heel Syrië doorkruiste, een tocht waarvan u zegt dat deze heel gevaarlijk was en waarbij u bovendien veel check points tegenkwam zonder dat u een identiteitsbewijs had – u gebruikte de identiteitskaart van uw neef – terwijl het sneller en veiliger was om via Jordanië Syrië te ontvluchten zegt u dan tot twee keer toe dat uw smokkelaar in Turkije had gezegd dat u beter niet naar Jordanië moest gaan (CGVS, p. 6, 10 en 11). Dit houdt geen

steek gezien u toen al in Turkije was en dit dan ook geen reden kon zijn waarom u niet meteen naar Jordanië bent gegaan.

Verder dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen over uw militaire dienst zeer onwaarschijnlijk zijn waardoor uw beweerde herkomst uit Syrië nog verder wordt aangetast. Zo zegt u dat u in 2007, wanneer u 19 jaar was, werd opgeroepen om u aan te melden in het rekruteringscentrum in Daraa (CGVS, p. 7 en 8). U zou echter nooit gegaan zijn waarna de Syrische autoriteiten zouden hebben gezocht naar u tot de oorlog in 2011 begon (CGVS, p. 8 en 9). Het is echter weinig aannemelijk dat de Syrische autoriteiten u gedurende 4 jaar niet zouden hebben kunnen vinden. Wanneer u hier dan mee geconfronteerd wordt zegt u dat zij "niet serieus" zouden hebben gezocht naar u omdat er ook nog andere dienstweigeraars waren en de autoriteiten ook andere prioriteiten hadden (CGVS, p. 9). Dit weet niet te overtuigen daar u uiteindelijk al die jaren gewoon in uw dorp woonde en werkte in de winkel van uw vader en de autoriteiten dus ook geen moeite moesten doen om u te vinden (CGVS, p. 2, 8 en 9).

Uw verklaringen met betrekking tot uw dagelijkse leven als winkelbediende in de winkel van uw vader zijn evenmin overtuigend. Wanneer u gevraagd wordt wat u allemaal moest doen in die winkel zegt u dat u uw vader moest vervangen. Er wordt u dan gevraagd om te beschrijven wat u allemaal deed in de winkel waarop u opnieuw weinig informatie geeft en zegt dat u uw vader hielp met de verkoop. Vervolgens wordt u er op gewezen dat dit vage antwoorden zijn en wordt u aangespoord om gedetailleerd te beschrijven wat uw dagelijkse taken waren in de winkel waarop u opnieuw slechts weet te zeggen dat u hielp met de verkoop (CGVS, p. 3 en 4). Wanneer vervolgens gepeild wordt naar uw kennis over de prijs van rijst – een van de producten in uw winkel – blijkt u hier weinig van af te weten. Zo heeft u geen idee voor hoeveel jullie de rijst aankochten in de groothandel in Daraa. Wanneer u dan gevraagd wordt hoe het komt dat u dit zelf niet weet kan u louter zeggen dat uw vader die aankopen deed en dat u gewoon moest verkopen, wat niet weet te overtuigen gezien verwacht kan worden dat u als verkoper in uw winkel toch wel iets zou moeten afweten over de winst die jullie maken op het verkoop van rijst (CGVS, p. 15). Tevens kan u op geen enkele wijze aangeven hoe de prijs van rijst de laatste twee jaar sinds het ontstaan van de burgeroorlog in Syrië is geëvolueerd. Om dit gebrek aan kennis te verklaren zegt u dat u door uw problemen in Syrië een slecht geheugen heeft gekregen, wat echter niet weet te overtuigen (CGVS, p. 15).

Er is verder nog een element dat de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen ondermijnt. Zo beweert u geen enkel contact meer te hebben gehad met uw familie sinds uw vertrek uit Syrië (CGVS, p. 3). U zegt in dit verband dat uw ouders en broer gestorven waren en u niet geïnteresseerd was in uw andere familie (CGVS, p. 6). Wanneer u dan later in het gehoor gevraagd wordt waarom geen contact wilde opnemen met uw oom, gezien hij het u toch had mogelijk gemaakt om Syrië te ontvluchten door u 4000 dollar te geven – hoewel jullie een arme familie zouden zijn – zegt u dan plots dat u zijn nummer niet heeft (CGVS, p. 12). Wanneer u dan gevraagd wordt hoe het komt dat u zijn nummer niet heeft, gezien hij u zo'n grote som geld heeft gegeven om uit Syrië te vertrekken en dan ook verwacht kan worden dat jullie ervoor zouden zorgen dat jullie met elkaar in contact konden blijven, kan u louter aanhalen dat u het vergeten was om zijn nummer te noteren omdat u gehaast was, wat dan ook geenszins weet te overtuigen (CGVS, p. 14).

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt afkomstig te zijn uit Syrië waardoor u evenmin kan aantonen uw land te zijn ontvlucht omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM).

Volgens verzoeker stelt het CGVS nogal vrij eenvoudig dat hij niet van Syrië komt. Hij legt nochtans de dienstige stukken voor waaruit blijkt dat hij inderdaad van Syrië is (verzoekschrift, stuk 3). Vervolgens verwijst verzoeker naar een aantal internetartikelen en een rapport van de FOD Buitenlandse Zaken, waaruit hij afleidt dat Syrië absoluut een onveilige plaats is zodat hij dient te vrezen voor mensonwaardige behandelingen in zijn thuisland.

2.1.2. Verzoeker voegt volgende stukken bij zijn verzoekschrift: een bewijs van Syrische afkomst (stuk 3), twee internetartikelen van Human Rights Watch (stukken 4 en 5), een internetartikel van Amnesty International (stuk 6), een internetartikel van Artsen Zonder Grenzen (stuk 7) en het reisadvies voor Syrië van Buitenlandse Zaken (stuk 8).

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. Vooreerst dient opgemerkt dat het vermeende bewijs van verzoekers Syrische afkomst (verzoekschrift, stuk 3) niet bij het verzoekschrift gevoegd werd. Ter terechtzitting stelt verzoekers raadsman dat voormeld stuk 3 niet gekend is en verklaarde verzoeker, dienaangaande ondervraagd overeenkomstig artikel 14 PR RVV, dat hij geen bewijzen heeft van zijn Syrische afkomst. Een verwijzing naar dit stuk is dan ook uiteraard niet dienstig.

2.3.2. Bij de beoordeling en in het bijzonder deze afgeleid uit de feitelijke kennis van het land van nationaliteit van de verzoekende partij, houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van de verzoekende partij. Hij onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop de Raad in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door de verwerende partij en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt *in concreto*. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van de verzoekende partij van feitelijke gegevens die behoren tot de onmiddellijke leefomgeving van de verzoekende partij. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van de verzoekende partij daarbij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

Uit de lezing van het gehoorverslag, van de informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') en van de bestreden beslissing, blijkt dat verweerder terecht vaststelt dat verzoekers kennis met betrekking tot zowel zijn onmiddellijke als zijn ruimere leefomgeving dermate beperkt is dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering van Syrië afkomstig te zijn. Verzoekers enige verweer tegen deze vaststellingen is een verwijzing naar stuk 3 bij zijn verzoekschrift, hetgeen, zoals hoger reeds kwam vast te staan, geen dienstig verweer is aangezien dit stuk niet aan het verzoekschrift

werd toegevoegd, verzoekers raadsman er geen kennis van heeft en verzoeker zelf ter terechtzitting verklaarde geen bewijs van zijn beweerde Syrische afkomst te hebben. De Raad merkt ook op dat verzoeker geen enkel inhoudelijk verweer voert tegen de vaststellingen in de bestreden beslissing dat (i) zijn verklaringen over zijn militaire dienst zeer onwaarschijnlijk zijn, (ii) zijn verklaringen met betrekking tot zijn dagelijks leven als winkelbediende in de winkel van zijn vader evenmin overtuigend zijn en (iii) hij verklaarde enerzijds geen contact te hebben met zijn familie omdat zijn ouders en broer gestorven waren en hij geen interesse had in andere familie en anderzijds zijn oom, die hem hielp te vluchten, niet kon contacteren omdat hij diens nummer niet heeft. De motieven van de bestreden beslissing vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Aangezien verzoeker zijn afkomst uit Syrië niet aannemelijk weet te maken, zijn de bij het verzoekschrift gevoegde internetartikelen en het rapport (stukken 4-8) irrelevant, daar zij allen betrekking hebben op de situatie in Syrië. Bovendien dient opgemerkt dat het bijbrengen van algemene informatie niet voldoende is om zijn beweerde afkomst aannemelijk te maken.

Aangezien verzoeker zijn Syrische nationaliteit niet aannemelijk maakt, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet .

2.3.2. Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn voorgehouden nationaliteit, relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.3.3. Gelet op het voorgaande kan verzoeker zich niet dienstig beroepen op een schending van artikel 3 EVRM.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend dertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS